

РЕШЕНИЕ

№ 1143

гр. Б., 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., LXV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анита Хр. Велева

при участието на секретаря Николета Вл. Хаджиева
като разгледа докладваното от Анита Хр. Велева Административно наказателно дело № 20232120203716 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН по повод депозирана жалба от Е. Д. П. ЕГН *****, от ***** чрез пълномощника адв. М.Г. от БАК против Наказателно постановление №23-0431- 000046/04.07.2023 г., издадено от Началник сектор в ОД МВР – Б., РУ 01 Б., с което на жалбоподателя за извършено нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП е наложено на осн.чл.175,ал.4, вр. чл.175,ал.3, пр.1 ЗДвП административно наказание „глоба” в размер от 600.00 лева, както и административно наказание „лишаване от правото да управлява МПС“ за 12 месеца.

В жалбата е изложена мотивация относно материалноправна незаконосъобразност и неправилност на атакуваното наказателно постановление, в контекста на които е заявено искане за отмяна на процесното наказателно постановление. Във фактически аспект не се оспорва управлението на процесното МПС на посочената дата именно от жалбоподателя, но се изтъква водещото правно значение на субективната несъставомерност на нарушението, доколкото жалбоподателят като водач не е собственик на автомобила, същият е собственост на „К. Г. 2 С. ООД. Изложена е и противостояща правна аргументация във вр.с правноквалифициращия извод за повторност на нарушението по чл.175,ал.4, вр.чл.175,ал.3, пр.1 ЗДвП, който е недоказан и неправилен. В евентуалност се отстоява тезата за наличие на маловажен случай по чл.28 ЗАНН.

В съдебното заседание жалбоподателят,редовно призован, не се явява. За него се явява адв.М.Г. от БАК,която в пледоарията си поддържа основните направления на възраженията в жалбата и очертава петитума й-да се отмени наказателното постановление, съпътствано с искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в производството.

В съдебното заседание административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

От събраните писмени и гласни доказателства, съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от лице, което има право на жалба, поради което е процесуално допустима.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 08.05.2023 г., около 08: 32 часа в Община Б., на път граница Р.-Д.-Б.-В.-Сл.б.-Б- М.Т. - г.Т., Е. Д. П. управлявал товарен автомобил „Ф.“, С РЕГ. №*****, като при проверката старши полицай

в ОДМВР Б., РУ 01 Б., се установило, че товарният автомобил е с прекратена регистрация – проверен на куп пода гр.Б..

На 08.05.2023 г. старши полицай в ОДМВР Б., РУ 01 Б. съставил АУАН бл. № ***** г., като субсумирал поведението на водача П. като реализиращо състав на административно нарушение съотв. по чл. 140, ал. 1, пр.1 от ЗДвП, което според правната констатация в акта било извършено повторно. След като се запознал със съдържанието на съставения АУАН нарушителят Е. П. го подписал без възражения.

По случая била извършена проверка, която приключила с постановление на БРП от 20.06.2023 г. за отказ да се образува наказателно производство, като материалите по преписката били изпратени на в ОДМВР-Б., РУ 01 Б. за преценка наличието на предпоставки за образуване на административнонаказателно производство.

В изпълнение на правомощията си, възложени му със т.3.9 от Заповед №81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Началник сектор в ОДМВР –Б., РУ-01 Б. на 04.07.2023 г. и след преценка на събраните доказателства, издал обжалваното Наказателно постановление № 23-0431-000046/04.07.2023 г., в което квалифицирал фактическия състав на установеното нарушение по чл.140, ал.1 ЗДвП, като извършено в условия на повторност, за което наложил на Е. Д. П. глоба в размер на 600 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца на основание [чл. 175, ал.4, вр.чл.175, ал. 3 пр. 1 от ЗДвП](#).

Препис от НП е връчено на жалбоподателя на 07.09.2023 г., видно от инкорпорираната в него разписка, а жалбата е подадена на 11.09.2023 г. /л. 2/.

Видимо от служебно изисканата от съда вх.№***** г.справка от ОДМВР-Б., Сектор „П.п.“ Б. относно история на промени в регистрацията на ПС с рег. №*****, в периода от 08.02.2023г.-12.04.2023 г. автомобилът е бил собственост на „К. Г. 2 С. ООД, като на 12.04.2023 г. регистрацията му е прекратена на осн.чл.143,ал.15 ЗДвП. В справката се съдържа информация,че на 08.02.2023г. е регистриран договор за продажба-праводаване с предстоящ собственик „К. Г. 2 С. ООД,като МПС не е било регистрирано в КАТ от приобретателя „К. Г. 2 С. ООД което е обусловило последиците на чл.143, ал.15 ЗДвП.

Към жалбата са приложени договор за покупко-продажба на МПС от 08.02.2023 г.с нотариална заверка на подписите от нотариус В.Д., нотариус в район РС-Б., рег.№*** на Нотариална камара, между от една страна „А.М.Г.“ ООД чрез С. Т. като продавач и „К. Г. 2 С. ООД от друга чрез пълномощника С. Т. като купувач,по силата на който продавачът прехвърля на купувача собствеността върху товарен автомобил, марка „Ф.“, модел „Т.“, рег.№***** срещу заплащане на уговорена продажна цена. Приложен е и Трудов договор №***** г., който съдът кредитира изцяло като неоспорен от страните, между от една страна „К. Г. 2 С. ООД, представлявано от С. Т. като работодател и жалбоподателят Е. Д. П. от друга като работник.Приложено е и копие на СРМПС част 1 за товарен автомобил, марка „Ф.“, модел „Т.“, рег.№*****, в което като собственик фигурира „А.М.Г.“ ООД.

Логично, обективно, с необходимото ниво на вътрешна последователност и външна съгласуваност с останалите доказателствени източници, свидетелят А. Н. пресъздава своите непосредствени възприятия от проверката на жалбоподателя на 08.05.2023 г., като описва фактите и обстоятелствата, относими към констатираното нарушение по чл.140 ЗДвП.

Качествени процесуални характеристики на тези показания според съда са тяхната обективност, информативност и логическата завършеност,относно обстоятелството,че от справката с ОДМВР, С-р „П.п.“ по време на проверката, свидетелят получил сведения,че автомобилът е бил собственост на фирма, която впоследствие била прехвърлила в патримониума на друга фирма, без своевременно изпълнение на задължението за депозиране на заявление за промяна в регистрацията, както и обстоятелството,че водачът бил работник във фирмата-праводавател._____

След внимателен преглед и анализ на събраните по делото доказателства и след преценка на изложените в жалбата и в съдебно заседание становища съдът в съответствие с разпоредбата на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК извърши проверка на правилността на атакуваното наказателно постановление в обжалваната му част, при която констатира, че са налице основания за неговата отмяна в обжалваната му част при следните съображения:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган - Началник сектор в ОДМВР - Б., РУ 01 Б., а АУАН е съставен от териториално и материално компетентно лице – мл.инспектор в ООР При 04 РУ- Б., оправомощени със Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на

вътрешните работи, т. е. от компетентни органи в съответствие с разпоредбите на чл. 37 и чл. 47 от ЗАНН. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН. Съдът намира, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени в необходимия минимум процесуалните изисквания и същите изпълняват необходимите съдържателни критерии от гледище на задължително включени реквизити съобр. разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, т.к. относимите към състава на нарушението по чл.140,ал.1 ЗДвП факти и обстоятелства са описани и позволяват на жалбоподателя да най-общо разбере характера и естеството на административнонаказателното обвинение и да се защити. За жалбоподателя, а и за съда остава неясна волята на наказващия орган да квалифицира и подведе нарушението под по-тежкия състав на чл.175,ал.4, вр.чл.175,ал.3,пр.1 ЗДвП – в условия на повторност, като липсва задължителното словесно описание на предходното нарушение от същия вид, обосноваващо съставомерната неправомерност на настоящото нарушение по см. на чл.140,ал.1 ЗДвП в условия на повторност. Следователно, касае се за осъществяване диспозицията на една и съща материалноправна разпоредба по чл.140,ал.1 ЗДвП, като законодателят е конструирал санкционния механизъм в степенно отношение, съобразно тежестта на обществената опасност при наличие на допълнителния квалифициращ признак – повторност, при наличие на който е предвидена по-тежка санкционна хипотеза на чл.175,ал.4, вр.чл.175,ал.3,пр.1 ЗДвП. Когато квалифициращият нормативен белег „повторност“ не е бил предявен на административно привлеченото лице в съставения му АУАН, този пропуск действително представлява процесуално нарушение. Самостоятелно, това нарушение, при надлежно, несъмнено и пълно доказване на нарушаването на материално-правната норма от страна на жалбоподателя, не съставлява самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление, а единствено за изменение на административните наказания чрез преквалифициране на нарушението.

Ето защо съдът счита, че формалният преглед на АУАН и НП не предпоставят извод за отмяна на обжалваното НП поради допуснати при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя съществени нарушения на процесуалните правила, дискредитиращи законосъобразността на административнонаказателното производство.

По делото не е спорно, че жалбоподателят Е. П. не собственик на товарния автомобил, който е управлявал на 08.05.2023 г., а негов собственик от представените справки за промени в регистрацията на ПС и договор за покупко – продажба е дружеството „К. Г. 2 С. ООД“, представлявано от управителя С.Х.Т., както и че регистрацията му е прекратена служебно на 12.04.2023 г. с отбелязване в автоматизираната информационна система на прекратяването на регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственика, който в двумесечен срок от транслиране на собствеността върху автомобила – от 08.02.2023 г., не е изпълнил задължението си да регистрира превозното средство. Настоящият съдебен състав счита, че възприетата от съда фактическа обстановка черпи своята несъмнена установеност и безспорна доказаност от събраните по делото доказателства, касаеща достоверно репродуциране от свидетелят Н./актосъставител/ на възприетите обстоятелства, свързани с проверката, при която е констатирано нарушението по чл.140, ал.1 ЗДвП, от приложения трудов договор на жалбоподателя Е. П. при работодателя „К. Г. 2 С. ООД“. Съдържателната им оценка не дава база за заключение, че между тях съществуват противоречия, логически несъответствия, в т. ч. и с фактическата теза, поддържана от жалбоподателя.

В случая възраженията на жалбоподателя са концентрирани в аспекта на несъгласието му приложението на материалния закон.

В разглеждания случай категорично се установява, че на процесната дата 08.05.2023 г. жалбоподателят П. е управлявал МПС – товарен автомобил "Ф." с рег. № *****, собственост на „К. Г. 2 С. ООД“, чиято регистрация е била служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, с което от обективна страна нарушителят е осъществил състава на вмененото му нарушение. Според легалното определение на § 6, т. 18а от ДР на ЗДвП, "регистрация" е административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение, включващо идентификацията на превозното средство и издаването на табели с регистрационен номер. Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Според чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на

регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Съгласно посочената разпоредба, прекратяването на регистрацията се извършва с отбелязване в автоматизираната информационна система, като не е предвидено задължението да се уведомява новия собственик на автомобила, да се отнеме свидетелството за регистрация и да се свалят регистрационните табели. Такива задължения не са предвидени и в [Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства](#) (Загл. изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2002 г., изм., бр. 67 от 2012 г., бр. 20 от 2018 г.), за разлика от другите случаи на служебно прекратяване на регистрацията.

Разпоредбата на чл. 145, ал. 1 от ЗДвП вменява задължение на приобретателя на регистрирано пътно превозно средство в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрацията на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба. Санкцията за изпълнение на основния състав на нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП е предвидена в нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, съгласно която се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Съгласно предписанието по утежнената квалификация на чл. 175, ал. 4, вр. чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП за повторно нарушение по ал. 3 наказанието е лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок от една до две години и глоба от 600 до 1500 лв. Въпреки изричното съдебно указание, обективизирано в Разпореждане №3321/12.09.2023 г. за представяне на административно-наказателната преписка относима към обжалваното наказателно постановление, наказващият орган не е инкорпориал към материалите й онзи влязъл в сила санкционен акт за друго предшестващо нарушение на правилото на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, от който да се изгради безсъмнена и категорична обосновка относно възприетия съставомерен правен елемент – повторност досежно коментираното понастоящем нарушение. Предвид и липсата на задължително изискуемото словно пояснение относно влязлото в сила наказателно постановление, с което жалбоподателят П. е бил санкциониран за друго нарушение от същия вид, този правен извод като недоказан и сформирани превратно, произволно и при допуснато съществено процесуално нарушение, следва да бъде изолиран като неправилен.

На следващо място, субект на административнонаказателната отговорност по чл. 175, ал. 4, вр. ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е водачът на МПС, който е длъжен да познава ЗДвП и да е наясно със законовата последица от нарушаване на императивно установеното изискване в чл. 140, ал. 1 ЗДвП относно задължителната регистрация на МПС, които се допускат по пътищата, отворени за обществено ползване. Съдът изиска и приобщи към доказателствената съвкупност справка от ОДМВР, сектор „П.п.“, видимо от която процесният товарен автомобил към датата на проверката 08.05.2023 г. е бил със служебно прекратена регистрация поради обстоятелството, че последният купувач не е регистрирал МПС след придобиването му. Изложеното с оглед систематичното тълкуване на цит. разпоредби и обективния прочит на доказателствения материал се намира изцяло в услуга на извода, че управлявайки автомобил с прекратена регистрация, Е. П. е осъществил от обективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП. Не така стои въпросът със субективната съставомерност на вмененото на жалбоподателя нарушение. Константно положение в доктрината и съдебната практика е че вината, в очертаните разновидности на умисъла и непредпазливостта, съгл. чл. 7, ал. 1 ЗАНН е определена от материалния закон, чрез нейното въздигане в конститутивен признак на съответния състав на административно нарушение, под който е субсумирано и предявено административнонаказателното обвинение. Фактическите данни, установими от материалите по делото сами по себе си не биха могли да послужат за аргументиране на административнонаказателното обвинение, доколкото не доказват базисния интелектуален момент за виновно психично отношение- знание на жалбоподателя за обстоятелството, че регистрацията на управлявания от него автомобил е била прекратена служебно. Не се констатира и от коментираните по-горе гласни доказателства, че при проверката от контролните органи жалбоподателят е знаел, че управляваният от него автомобил е с прекратена регистрация, както и причината за прекратяването й. Това обстоятелство не му е било известно, тъй като в случая процесното ПС по документи е било собственост на друг субект-юридическо лице, било е

оборудвано с необходимите 2 броя регистрационни табели, жалбоподателят е разполагал със СРМПС част 1, превозното средство му е било предоставено във вр. с упражняваната от него трудова функция, поради което жалбоподателят не би могъл да изгради предположение, че това МПС е с прекратена регистрация. Следователно не може да се направи извод, че към датата на извършване на проверката водачът е знаел, че управляваният от него автомобил е със служебно прекратена регистрация, а липсата на вина изключва административнонаказателната му отговорност, тъй като не е осъществил от субективна страна състава на посоченото в разпоредбата на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП административно нарушение. Единствено в сферата на пълнота и ефективност на аргументативните способности и анализа на приложимия материален закон следва да се отчете значението на генерираната устойчива и еднопосочна съдебна практика, предметна в **Решение № 1194 от 28.10.2022 г. по к.н.а.д. 1310/2020 г. по описа Административен съд-Б.:**

„От изложеното се налага изводът, че задължението е за приобретателят, т. е. за собственика на автомобила, тъй като на него му е известна датата на придобиване на автомобила и задължението да го регистрира в КАТ в едномесечен срок. В постановлението за отказ да се образува досъдебно производство е посочено, че за автомобила е сключен договор за покупко-продажба № 1819/29.05.2018 г., като купувач по този договор е лицето Т.З.Г.. При тези данни за Г. съществува знание, че по време на проверката е управлявал автомобил с регистрационни номера, което означава, че автомобилът е регистриран. Г. не е знаел, че не е изпълнено задължението за пререгистрация на автомобила, поради което деянието не е осъществено от субективна страна.“ В Решение № 1168 от 25.10.2022 г. на АдмС - Б. по к. а. н. д. № 1318/2022 г. *„След като касаторът М. не е бил собственик на автомобила той не е имал задължение да предприема каквито и да било действия за неговата пререгистрация. Ето защо, след като автомобилът му е бил предоставен за ползване, ведно с всички документи – договор за сключена застраховка "Гражданска отговорност", документ за извършен технически преглед, талон за регистрация на автомобила – част I и част II, и превозното средство е било оборудвано с два броя регистрационни табели, поставени на съответните места, следва да се приеме, че са липсвали каквито и да е признаци за прекратяване на неговата регистрация, които водачът би могъл да възприеме, преди да предприеме управлението му, за да осъществи виновно или непредпазливо подобно нарушение, поради което неправилно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност с издаденото наказателно постановление.“* При аналогична фактологична специфика са и формираните разрешения по приложимия материален закон досежно тълкуването и оценката на обстоятелствата, имащи отношение към субективната съставомерност на нарушението и в Решение № 177 от 15.02.2022 г. на АдмС - Б. по к. а. н. д. № 2665/2021 г.

По изложените аргументи съдът приема, че атакуваното наказателно постановление е неправилно, поради което следва да бъде отменено.

Съдът дължи произнасяне по въпроса за разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им, с оглед разпоредбата на чл. 63д, ал.1 от ЗАНН. В конкретния случай разноски се дължат в полза на жалбоподателя Е. П., който своевременно е поискал присъждането им и е представил доказателства, удостоверяващи реалното им заплащане в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение на упълномощения процесуален представител. В унисон с изхода на спора и формулираното и документално обосновано искане за присъждане на разноски, в тежест на ОДМВР-Б. следва да бъдат възложени извършените от жалбоподателя Е. П. съдебно-деловодни разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0431-000046/04.07.2023 г., издадено от Началник сектор в ОДМВР – Б.,РУ 01- Б., с което на Е. Д. П. ЕГН ***** от ***** на основание чл. 175, ал.4, вр.чл.175,ал. 3, предл. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 600 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР – Б. да заплати на Е. Д. П. ЕГН ***** от ***** направените по

делото пред настоящата инстанция разноси в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Б.: _____